

Άδελφοί μου,

"Στῶμεν καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".

Πολύ ἠγαπημένοι, τὸ ἐννοῶ αὐτὸ ποὺ λέγω. Θὰ ἤθελα νὰ γίνετε ὅσον τὸ δυνατὸν, δυνατόν φῶς γιὰ τὸν κόσμον ποὺ σήμερα ταλαιπωρεῖται μέσα στὰ σκοτάδια τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀγνοίας, - ἁμαρτία καὶ ἀγνοία εἶναι ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ -, μὲ ἐπακόλουθο τὸν πόνο τῆν ἀπόγνωσιν.

Σεῖς, φῶς κλέον, πρέπει νὰ φωτίζετε πάντα ἄνθρωπον στὸ περιβάλλον σας, δίκαιον ἢ ἁμαρτωλόν, καλόν ἢ κακόν. Δὲν θὰ ἔχετε προτίμησιν ὅπως δὲν ἔχει προτίμησιν ὁ ἥλιος ὅταν στέλλῃ τὸ φῶς του καὶ τῆν θερμότητά του εἰς τὸν κόσμον, θερμαίνει καὶ τὸν ἄδικον, θερμαίνει καὶ τὸν ἀγαθόν. Κι' ἂν ὁ ἥλιος, ποὺ εἶναι κάτω ἀπὸ τὲς διαταγὰς τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ, συμπεριφέρεται κατ'αὐτὸν τὸν τρόπον, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ὀρδεὶ τῆν ζωὴν εἰς πάντας, ὁ Ζωοδότης.

Μία ἀπὸ τὲς ἀπορίες σας εἶναι:

Ἄπὸ ποῦ ἀρχίζει ὁ Ὄν καὶ τὸ ὄν, τὰ ὄντα;

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, εἶναι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι Ζωὴ Ἀλήθεια, Πραγματικότης, Ζωὴ μέσα στὴν δικὴν τῆς Αὐτάρκειαν καὶ γαλήνην.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι στὴν Πολλαπλότητά του, ἀπὸ τῆν στιγμήν ποὺ ἀρχίζει ἡ Πολλαπλότης, ἀρχίζουν τὰ ὄντα.

Ὅστε, τὸ ὄν, εἶναι μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ἓνα μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι καὶ ὡστόσον ξεχωριστὴ ἔκφρασις.

Ὁ ὄν, διὰ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι δὲν μπορούμεν νὰ τὸ ποῦμεν, διὰ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ἔχομεν κατ' ἓνα μάθημα ὅτι ὁ ΧΡΙΣΤΟΣ ΛΟΓΟΣ μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι ὡς ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι δὲν εἶναι ὁ ὄν, ἀλλὰ ἀπὸ τῆν στιγμήν ποὺ θὰ ἐκφράσῃ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι τῆν Παναγαθότητα, Πανσοφίαν καὶ Παντοδυναμίαν ἔχει ὄντοποιηθῆ, ἔγινεν ὁ ΛΟΓΟΣ. Ὁ ΛΟΓΟΣ εἶναι ὁ ὄν.

Τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, τί εἶναι, ἀφοῦ εἶναι ἀπρόσωπο, ὡστόσον, ἐκφράζει τῆν Θεῖαν Παντοδυναμίαν καὶ Παναγαθότητα καὶ Πανσοφίαν. Νὰ εἴπωμεν τὸ σύνολον τῶν ὄντων; Καὶ ὁμιλῶ διὰ τὰ λογικὰ ὄντα αὐτῆν τῆν στιγμήν, ὄχι τὰ τοποχρονικὰ ὄντα.

Δι' Θεῖαι Μονάδες, μία Θεῖα Μονάς, εἶναι ἓνας μικρὸς ΛΟΓΟΣ, ὁ ὄν μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι;

Εἶναι καὶ δὲν εἶναι. Δὲν εἶναι διότι εἶναι μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι ἓνα μὲ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ἀλλὰ ἀκτινοβολεῖ Θεῖαν Πανσοφίαν πορρεῖ νὰ ἀκτινοβολήσῃ ἡ Θεῖα Μονάς ὄντοτήτες, ἐπομένως καὶ εἶναι.

Ὁ ἑαυτὸς σας Θεῖα Μονάς δὲν ἔχει ἀνάγκην ὄντοποιήσεως, οὔτε μπορεῖ μὲ ὄντοποιήσις ἀπὸ τὲς ἀκτινοβολήσεις ποὺ ἔχει προεκτείνει νὰ δώσῃ κάτι εἰς τὸν ἑαυτὸν σας Θεῖα Μονάδα ποὺ δὲν κατέχει, διότι, χαρακτηριστικόν τοῦ ἑωστάτου ἑαυτοῦ σας, Θεῖας Μονάδος εἶναι, τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι τὰ χαρακτηριστικὰ, Ἄπλυτος Αὐτάρκεια, εἶναι ἡ Ζωὴ, ἡ Ἀλήθεια, ἡ Πραγματικότης.

Ὅμως, ὅπως τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι ἔχει τῆν Πολλαπλότητά του καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, εἶναι, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, ἀλλὰ, καὶ σύνολον τῶν Θεῖων ὄντων. Ἔτσι καὶ ἡ Θεῖα Μονάς Εἶναι ὅμοια τῷ ΑΠΟΛΥΤῳ Εἶναι, ὡστόσον, καὶ τὸ σύνολον τῶν ἀκτινοβολιῶν τῆς, ὅσων ἔχουν ὄντοποιηθῆ, ὅσων κατέρχονται γιὰ νὰ ἐπανέλθουν ὄντοποιημένα.

Θὰ ἔλεγα ὁ ὄν ἢ τὸ ὄν, λογικὰ πάντοτε, ἀρχίζουν ἀπὸ τῆν πρώτην ἔκφρασιν τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι, ὡς Νοῦ. Πέραν τοῦ Νοῦ, εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι.

Ὅστε ὁ Γοῦς εἶναι ἡ ἀναγκαία κατὰστασις καὶ μέσον διὰ τοῦ ὁποῦ γίνεταί ἡ ὄντοποιήσις, εἶναι τὸ ἔνδυμα ποὺ μᾶς χαρακτηρίζει ἓνα ὄν, εἴτε τὸ ὄν αὐτὸ εἶναι ΛΟΓΟΣ, ὁ Πάντων Ἁγίων Ἁγιώτατος ΛΟΓΟΣ, ἢ κατώτεροι ΛΟΓΟΙ, Ἀρχάγγελοι

διαφόρων τάξεων, δι' ὄρισμένον σκοπόν.

Τώρα προσέξτε εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Εἶπα ὁ ΩΝ καὶ τὸ ὄν, τὸ λογικὸ ὄν ποῖα ἢ διαφορά. Ὁ ΩΝ εἶναι Ἀπόλυτος, Ἀνεξάρτητος Μονὴς μὲ δικήν της ἐμπειρίαν καὶ Αὐτάρκειαν. Ἔτσι εἶναι ἡ Ἰδέα ἄνθρωπος, ἡ Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις καὶ προεκτάσεις τῆς Ψυχῆς Αὐτοεπίγνωσις. Εἶναι οἱ ΛΟΓΟΙ, ὁ Πάντων Ἀγίων Ἀγιώτατος ΛΟΓΟΣ, οἱ Συμπαντικοὶ ΛΟΓΟΙ, οἱ ΛΟΓΟΙ Πλανητῶν, Ἑλισκῶν συστημάτων, Γαλαξιδῶν καὶ ἄλλων συστημάτων ἐκφράσεως τοῦ φαινομένου τῆς ζωῆς, ὁ ὄν.

Τὸ λογικὸ ὄν, ὅμως πλέον, ποῦ ἔχομεν δώσει τὸν χαρακτηρισμόν, ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ, διαφέρει διότι μένει ΑΠΟΛΥΤΟ εἰς τὴν Πολλαπλότητά του. Τέτοιο εἶναι τὸ ΑΓΙΟ ΠΝΕΥΜΑ ἄνθρωπο, ὡστόσο, μὲ τὸ νὰ εἶναι ἄνθρωπο δὲν στερεῖται τῆς ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΕΩΣ καὶ Αὐτάρκειας, δὲν εἶναι λιγώτερον ΘΕΟΣ ἀπὸ τὸν ΧΡΙΣΤΟΝ ΛΟΓΟΝ, καὶ περι- κλείει μέσα ΤΟΥ διαφορὰς Ἀρχαγγελικὰς τάξεις ποῦ θὰ ἐξυπηρετήσουν ὄρισμένον σκοπό.

Τώρα, οἱ Ἀρχάγγελοι, ἓνας Ἀρχάγγελος, μπορούμεν γιὰ τὸν Ἀρχάγγελον νὰ ποῦμεν, ὁ ὄν, ἢ τὸ θεῖον ὄν;

Ὅχι ὁ ὄν, τὸ θεῖον ὄν, διότι δὲν ἔχει ἀνεξάρτητην δικήν του Αὐτοεπίγνωσιν, ἀλλὰ ἀκτινοβολεῖ τὴν ΛΟΓΟΙΚΗΝ ἀλλὰ καὶ Ἀγιοπνευματικὴν Αὐτοεπίγνωσιν. Δι- σθίνεται μέσα στὴν Πολλαπλότητα καὶ ὄχι μέσα στὴν Μονάδα.

Ὅστε, βλέπομεν τώρα καὶ μελετοῦμεν, δύο μορφὰς ἐκφράσεως τῆς ζωῆς, ὄχι ὡς φαινομένου ἀκόμη, ἀλλὰ ἀργότερα καὶ ὡς φαινομένου.

Τὸ ὑλικὸν σῶμα σας ποῦ ἀποτελεῖται ἀπὸ μυριάδες μυριάδων μικρῶν ὑλικῶν ὄντων, κυττάρων, ἀτόμων, τί εἶναι; Εἶναι τὸ ὄν ἐντός τοῦ ὁποῖου οἰκεῖ ὁ ὄν, ὁ ἑαυτός σας Αὐτοεπίγνωσις. Καὶ γι' αὐτὸ ἔχομεν πεῖ γιὰ τὸ παχυλὸ ὑλικὸ σῶμα, καὶ τὸ Ψυχικόν, καὶ τὸ κατώτερο Νοητικόν ὅτι εἶναι Ἀγιοπνευματικά.

Δὲν ξεύρω ἂν εἶχατε προσέξῃ ὅτι ἔχομεν ὀνομάσει τὸ παχυλὸν ὑλικὸ σῶμα Ἀγιοπνευματικόν. Ὅστε, τὸ ὑλικὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελούμενον ἀπὸ μυριάδες μυ- ριάδων μικρῶν ὄντων, ἀτόμων, κυττάρων, ἐντός ἐκάστου, τὸ μέγιστον, ἡ Πανσοφία, ἡ Παντοδυναμία καὶ ἡ Παναγαθότης ἐν τῷ ἐλαχίστῳ, κάτω ἀπὸ τὴν πλήρη ἐποπτεῖαν τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ. Τὸ σύνολον αὐτῶν τῶν μικρῶν ὄντων μᾶς δίδει τὸ ὄν, τὸ ὑλικὸ σῶ- μα ποῦ δὲν εἶσθε σεῖς, ὁ οἶκος σας, ἐντός τοῦ ὁποῖου, ἐκφράζει τὸν ἑαυτόν του ὁ ὄν, ὄχι προσωπικότης Αὐτοεπίγνωσις, οὔτε καὶ Μόνιμη προσωπικότης αὐτοεπίγνωσις, ἀλλὰ, ὁ ὄν, ἑαυτός σας ἐσώτερος Αὐτοεπίγνωσις, Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις.

Τώρα, ὁ ἑαυτός σας Ψυχὴ Αὐτοεπίγνωσις, ἀφοῦ ἔχομεν πεῖ ὅτι εἶναι πλήρης, τέλεια ἀκτινοβολία τοῦ ἑαυτοῦ σας θείας Μονάδος, εἶναι, καὶ πέραν τῶν περιορισμῶν ποῦ μᾶς δίδει ὁ ὄν, ὁ ὑπάρχων, ΛΟΓΟΣ, μικρὸς ΛΟΓΟΣ;

Ἀσφαλῶς. Ὅς οὐσία Εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι. Ὅς ἔκφρασις Εἶναι ὁ ΩΝ. Ὅς χωριστὴ Αὐτοεπίγνωσις ἀπὸ τὴν ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΑΥΤΟΕΠΙΓΝΩΣΙΝ τοῦ συνόλου εἶναι ὁ ὄν.

Δὲν εἶναι πολὺ εὐκόλον νὰ εἰσέλθετε εἰς τὰ ἀνώτερα αὐτὰ νοήματα προτοῦ τὰ γνωρίσετε ἐμπειρικῶς. Νὰ δώσωμεν ὅμως ἓνα ὄρισμό.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ Εἶναι, Εἶναι τὸ σύνολον τὸ πᾶν, ἡ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ, ΛΗΘΕΙΑ καὶ ΖΩΗ. Ἐν ΑΥΤῳ, εἰς τὴν Πολλαπλότητα τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι, εὐρίσκομεν - - τῶρα, εἴμεθα εἰς τὸν κόσμον τοῦ ὑπάρχω - ὄχι τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ Εἶναι - ὄντα θεῖα, λο- γικὰ ἢ καὶ κατωτέρας ἐκφράσεως ὄντα, τὰ ὁποῖα ὡστόσο, πρέπει ἀπαραίτητως διὰ νὰ εἶναι ὄντα, νὰ ἔχουν μίαν ἔκφρασιν, καὶ ἡ ἔκφρασις αὐτὴ νὰ εἶναι, εἴτε Ἰδέα, ἔν- νοια, μορφή. Προσέξτε: Ἰδέα, ἔννοια, Μορφή ἢ τί πάντα ἢ μίαν ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ἔχο- μεν ἀναφέρει.

Ἰδέα, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν ἔννοια καὶ τὴν μορφήν εἶναι καθε τι ποῦ ὑπάρχει στὸν Νοητὸν κόσμον, καὶ ὁ Νοητὸς κόσμος εἶναι κόσμος θεῶν ὄντων.

ἔννοια. ἔκφρασις μίας καταστάσεως πρὸ τοποχρονικῆς καὶ ἀργότερα τοπο- χρονικῆς, ἀλλὰ ἀπαραίτητως ἀκολουθεῖ ἡ μορφή.

Ὅστε, διὰ τὸ ὄν, ἀπαραίτητος εἶναι ἡ μορφή.

"Εν "Ον τώρα, είσερχόμεθα εἰς τὸν κόσμον τῶν γηϊνῶν ὄντων, φυτῶν, ὀρυκτῶν, ζῶων, θά ἴδωμεν ὅτι τὸν κόσμον αὐτόν, ἀπαραίτητος εἶναι μία μορφή, τὴν δόποιαν ἐκπετεύει πάντοτε τὸ ἀπρόσωπο μέρος τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ, τὸ ΔΓΙΟ ΓΙΝΕΥΜΑ καὶ μᾶς δίδει ἕνα φαινόμενο ζωῆς.... Ἐνστικτος; τὸν νοῦν, ἔκφρασιν τῆς Θείας Πανσοφίας, τοποχρονικᾶ τοποθετημένης στὰ πλαίσια τῆς ἀνάγκης, τοῦ περιβάλλοντος.

Τώρα ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἄνθρωπος, τί εἶναι;

Τὸ ἔχομεν ἤδη πεῖ. Ἐνα ὑλικὸν σῶμα, τὸ "Ον, ποῦ δέν εἶναι ἐκεῖνος καὶ ὁ "Ων Ἀὐτοεπίγνωσις ποῦ ἡ χαμηλοτάτη ἔκφρασις του εἶναι ἡ προσωπικότης Ἀὐτοεπίγνωσις, τοποχρονικῆ ἔκφρασις, ὡστόσον, Ἀὐτοεπίγνωσις ἡ ὁποία ἀνέρχεται μέχρι τῆς Ψυχῆς Ἀὐτοεπίγνώσεως, μέχρι τῆς Ὑπερσυνειδήτου Ἀὐτοεπίγνώσεως. Καὶ εἶναι, ὁ "Ων.

Τώρα, δέν θά ἤθελα ἕνα "Ον, νά μοῦ τὸ περιορίσετε μόνον μέσα εἰς τὴν μορφήν, παρ' ὅλον ποῦ μέγας δριθμὸς, τὴν μορφήν τὴν ἔχει ὡς ὀρίζοντα ἔκφράσεώς του καὶ δυσκολεύεται νά ἐξέλθῃ, ὡστόσον ὅμως, ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νά ὑπερβῇ τοὺς περιορισμοὺς τοῦ Χρόνου καὶ τοῦ Χώρου καὶ νά μείνῃ ὁ "Ων, πέραν αὐτῶν, ὡς Ἀὐτοεπίγνωσις. Πλέον δέν τοῦ εἶναι ἀπαραίτητος, μία μορφή, ἕνα παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα ἀλλὰ ἡ Ἰδέα. Ἐχομεν ὁμιλήσει γιὰ τὴν Ἰδέα προηγουμένως.

Λόγου χάριν, μπορεῖ νά εἶναι μία Ὑπερσυνειδήτος Ἀὐτοεπίγνωσις ποῦ μπορεῖ νά ἔκφραση τὸν ἑαυτόν της ὡς λογικὸν "Ον σὲ ὁποιοδήποτε μέρος τοῦ Πλανήτου ἢ τοῦ Ἡλιακοῦ συστήματος. Νά ἔκφραση, νά ὁμιλήσῃ, νά διδάξῃ, νά ὑλοποιηθῇ νά ἀφυλοποιηθῇ, νά ὑπηρετήσῃ, καὶ αὐτὸ εἶναι τοποχρονικῆ ἔκφρασις. Ἀλλὰ εἶπα καὶ πέραν Χρόνου. Νά ἔκφραση μετὰ αἰώνιον παρόν, ἐμπειρίες τοῦ παρελθόντος. Δέν περιορίζεται μέσα σὲ μίαν μορφήν, ἕνα παχυλὸν ὑλικὸν σῶμα, ἀλλὰ ὡς Ἀὐτοεπίγνωσις μπορεῖ νά καλύπτῃ ἕνα ἡλιακὸν σύστημα καὶ νά ἔκφράξῃ τὸν ἑαυτόν, αὐτὸ τὸ "Ον, αὐτὸς ὁ ΛΟΓΟΣ, ὅπως ἐπιθυμῇ. Εἶναι μία Ὀντότης ἢ δέν εἶναι. Εἶναι ἕνας ΛΟΓΟΣ, καὶ ἔχομεν πεῖ ὅτι ὁ ΛΟΓΟΣ εἶναι ὁ "Ων, καὶ δέν μιλοῦμεν τώρα διὰ τῶν Πάντων Ἁγίων Ἁγιώτατον ΛΟΓΟΝ, ἀλλὰ διὰ ΛΟΓΟΥΣ ἐντὸς ΑΥΤΟΥ, δι' ἐκείνους ποῦ πιστοὶ εἰς τὰ τέλματα ἔγιναν Κυβερνηταὶ Πόλεων.

Ἐχομεν προσδιορίσει τώρα τί εἶναι ὁ "Ων καὶ τί εἶναι τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ; Ποία ἡ διαφορά; Ὁ "Ων ὑπερτερεῖ τοῦ ΑΠΟΛΥΤΟΥ ΕΙΝΑΙ;

"Οχι.

Ὁ "Ων ΛΟΓΟΣ, μικρὸς ἢ μεγάλος ἔχει τὴν Θεῖαν Ἀὐτάρκειαν;

Ἀσφαλῶς.

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἔχει τὴν Θεῖαν Ἀὐτάρκειαν;

"Οχι, ΕΙΝΑΙ ἡ Θεῖα Ἀὐτάρχεια.

Ἐδῶ εἶναι ἡ διαφορά, ὁ ἕνας ἔχει τὴν Θεῖαν Ἀὐτάρκειαν καὶ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ ἡ Θεῖα Ἀὐτάρχεια.

Ὅστε, εἶναι μιά θέσις ὑψηλότερα τὸ ΑΠΟΛΥΤΟ ΕΙΝΑΙ. Ὅμως, τὰ "Οντα, τὰ λογικά, δρᾶσκονται νά εὐρίσκωνται μέσα εἰς τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ εἰς τὴν Θεῖαν Ἀπόλυτον Κατάστασιν καὶ νά χαίρωνται τὴν δικὴν τους ὄντοποίησιν. Τώρα, τὴν ἰδικὴν τους ὄντοποίησιν μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, δι' ὅλα τὰ ὄντοποιηθέντα ἐν ΑΥΤῳ δέν ἀλλάσσεται, δέν γνωρίζει, ὑπάρχει τίποτε ὡς ἀγαλλίασις μέσα σ' ἕνα "Ον, μέσα στὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ποῦ τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ νά μὴ γνωρίσῃ καὶ νά μὴ χαίρῃ;

Προσέξτε εἰς τὸ σημεῖον αὐτό. Τί εἶναι ἡ Κυριότης;

Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, ὅτιδήποτε μπορεῖ νά εἶναι μέσα σ' ἕνα "Ον καὶ σὲ ὅλα ταυτοχρόνως. Ἐνα θεῖον "Ον, εἶναι, μέσα στὸν κύκλον τῆς ἔκφράσεώς του, μπορεῖ νά ἀπλώσῃ μέσα εἰς τὰ σύμπαντα, ἀλλὰ ὡστόσον, ἀρέσκεται σὲ μίαν ἔννοιαν τοποχρονικὴν. Θά ἔλεγα ὅτι, καὶ τὸ ἀνώτατον ὄν, ἐκτός τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ, στερεῖται τῆς Κυριότητος.

Θά ἀποκτήσῃ κατ' ἕνα Θεῖα Μονάς ἢ ὄντοποιηθεῖσαι προεκτάσεις τῆς Θείας Μονάδος ἐντὸς τῆς Θείας Μονάδος τὴν Θεῖαν Κυριότητα;

Ούτε τὸ θέλουν, οὔτε τὸ ἐπιζητοῦν. Ἀγδύλλονται εἰς τὴν θεϊαν Αὐτάρκειαν, στὴ βαθμὸν ποὺ μποροῦν νὰ τὴν δεχθοῦν. Κανένα ἀγγεῖον δὲν ἐφιλοδόχησε ποτέ νὰ περι- κλείσῃ μέσα τὸν ὠκεανόν, ἀρκεῖται νὰ πάρῃ τόσον νερόν ἀπὸ τὸν ὠκεανόν, ὅσον μπο- ρεῖ νὰ χωρέσῃ.

Ἑρώτησις: Τὸ θέμα τῆς Κυριότητος. Νομίζω ὅτι πέραν τοῦ Ἰησοῦ κόσμου δὲν νομίζω νὰ ὑπάρχῃ Κυριότης ὅπως τὴν ἀντιλαμβανώμεθα ἑμεῖς, εἶναι ὀρθόν;

Ἀπάντησις: Ὁχι. Κυριότης θὰ πῆ Ἀπολυτότης, δὲν ὑπάρχει τέτοια λέξις, Κυριότης θὰ πῆ κάτι τὸ Ὑπέριaton ποὺ πέραν αὐτοῦ δὲν ὑπάρχει τι ἄλλο οὔτε ὡς αὐτογνωσία, εἴτε ὡς Πανσοφία Παναγαθότης ἢ Παντοδυναμία.

Ἑρώτησις: Νομίζω ὅτι Κυριότης εἶναι Ἐγωῖστικὸ δὲν εἶναι;

Ἀπάντησις: Ὁχι. Στὸ Σῦμβολον τῆς πίστεως ὁμιλοῦμεν γιὰ τὸν ΘΕΟΝ καὶ τοῦ δίδομεν τὴν Κυριότητα, τὸ ἴδιον καὶ τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ΛΟΓΟΥ καὶ τοῦ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, δὲν νομίζετε; Καὶ εἰς ἕναν ΚΥΡΙΟΝ ΙΗΣΟΥΜ ΧΡΙΣΤΟΝ τὸν Υἱόν τοῦ ΘΕΟΥ.

Ἑρώτησις: Μήπως αὐτὰ εἶναι ἀνθρώπινα;

Ἀπάντησις: Ὁχι, ὄχι, τὸ Κύριον ἐδῶ, ἐννοοῦμεν προικισμένον τὴν Ἀπόλυτον Κυριότητα.

Ἑρώτησις: Τί σημαίνει Κυριότης;

Ἀπάντησις: Ἀπολυτότης, νὰ μὴν ὑπάρχῃ τίποτε ποὺ νὰ μὴν εἶναι ἐντὸς αὐτοῦ καὶ νὰ τοῦ εἶναι Ἀπολύτως Κύριος.

Ἑρώτησις: Εἰς τὸν κόσμον ὅμως τῆς προσωπικότητος, Κυριότης σημαίνει ἐγωῖστικὴ Κυριότης;

Ἀπάντησις: Ἴσως νὰ μὴν ἀντιλαμβανέσθε καλὰ τὴν ἔκφρασιν, προσέξτε πῶς θὰ θέσω τὸν ὄρισμόν.

Κύριος εἶναι αὐτὸς ποὺ κυριαρχεῖ πλήρως ἐπὶ μιᾶς καταστάσεως.

Ἑρώτησις: Πάλιν εἶναι ἐγωῖστικόν;

Ἀπάντησις: Ἔστω, τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ΕΙΝΑΙ, ὁ Ἀπόλυτος Κύριος τῶν πάντων καὶ τοῦ ΕΑΥΤΟΥ ΤΟΥ. Πῶς δηλαδὴ, θὰ μικράνωμεν τὴν ἔννοϊαν τῆς Κυριότητος τῆς Ἀπολυτότης, δὲν ὑπάρχει ἄλλη ὀνομασία. Ὑπάρχει λέξις Ἀπολυτότης ἢ τῶρα τὴν ἐδημιουργήσαμεν; Καὶ Ἀπολυτότης ἀκόμα εἶναι λέξις ποὺ ἀδικεῖ. Προσέξτε νὰ μὴν οἴσθε σκανδαλίξῃ ἢ λέξις Κυριότης.

Ἡ λέξις Κυριότης σημαίνει, Ἀπολύτως Κύριος μιᾶς καταστάσεως δηλαδὴ νὰ μὴν ὑπάρχῃ τίποτε στὸ ὅποῖον νὰ μὴν εἶναι Κύριος.

Ἑρώτησις: Γιὰ τὸν κόσμον τῆς προσωπικότητος

Ἀπάντησις: Ὅταν λές Κύριος τῶν συμπάντων, περικλείει τί τὸ ἐγωῖστικόν ἐδῶ ἢ χαρακτηριστικόν.

Ἑρώτησις: Καὶ χαρακτηριστικόν καὶ ἐγωῖστικόν, δηλαδὴ, ὁ Κύριος εἶναι κατὰ κάποιον τρόπον ὁ ἀφέντης.

Ἀπάντησις: Καὶ δὲν εἶναι; Τὸ ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ δὲν εἶναι ὁ διαφερευτῶν τὰ πάντα, πρὸς Θεοῦ. Δὲν εἶναι ὁ Ἀπόλυτος Ἀφέντης Νόμος; Ἄν ἐκφράξῃ αὐτὴν τὴν κατάστασιν ὡς Νόμον, τί διαφορά ἔχει, διότι ἀλλοίμονον ἂν ἀφήνοντο τὰ σύμπαντα χωρὶς τὴν Θεϊαν Πανσοφίαν Νόμον.

Ἑρώτησις: Αὐτὸ τὸ κατανεῶ. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελα νὰ προσδιορίσω εἶναι τὴν λέξιν Κυριότης ποὺ εἰς τὸν κόσμον τῶν προσωπικότητων σκανδαλίξει.

Ἀπάντησις: Ἐξάσθε τὲς ἔννοιες τὲς τοποχρονικῆς, εἰσελθε εἰς τὴν Ἀπόλυτον Ἐννοϊαν τῆς Κυριότητος, Ἀπολυτότης. Ὅπως ἡ λέξις Ἀπολυτότης δείχνει Παντοδυναμία. Ἦς βλέπωμεν τὴν λέξιν Κυριότητα ὡς τὴν ἀντιλαμβανόμεθα, διὰ νὰ μὴν βλέ-

πωμεν ότι υπάρχει τι πέραν ΕΚΕΙΝΩΝ. Ἡ λέξις Ἀπολυτότης δέν δίδει εἰς τόν κοινόν ἄνθρωπον τήν ἔννοιαν τοῦ ότι εἶναι Κύριος τῶν πάντων τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ. Δεχθῆτε το ὡς Ἀπολυτότητα, Ἄρχή.

Ὅταν λέγω Ἄρχω, δέν εἶμαι ὁ ΑΠΟΛΥΤΟΣ ΚΥΡΙΟΣ, πάλιν καταλήγομεν στό ἴδιον σημεῖον. Οἱ ἔννοιες καί οἱ λέξεις δέν ἀρκοῦν.

Ὅπως δὴποτε ἐσεῖς ὅταν σκέπτεσθε θά εἰσέρχεσθε εἰς τήν Ἀπολυτότητα.

Ἐρώτησις: Ὅταν θά εἰσέλθωμεν εἰς τήν Θεῖαν Μονάδα θά νοιώθωμεν ἕνα μέ τό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ;

Ἀπάντησις: Ὅχι, ὄχι, ὄχι, πρόσεξε πρός Θεοῦ. Ἐφ' ὅσον θά ὄντοποιηθῆς δέν εἰσέρχεσαι εἰς τήν Θεῖαν Κυριότητα, τήν Ἀπολυτότητα. Εἶσαι πλέον Ὡν, ὁ Ὡν. Κι ἄν εἰσέλθης θά εἶναι προσωρινά καί θά ἐπανεέλθης στήν ὄντότητά σου. Ἀκριβῶς εἶναι αὐτό πού θέλω νά προσέξετέ. Εἶπα προηγουμένως, ἅπαξ καί ὄντοποιηθῆ μετ' ἀποκρίσεως τῆς Θεῖας Μονάδος δέν ἐνδιαφέρεται γιά τήν Θεῖαν Κυριότητα, ἀλλά ἀρκεῖται νά ἐπαναπαύεται μέσα εἰς τās ἀγκάλας τῆς Κυριότητος αὐτῆς, - αἰσθάνεται ἕνα, ὄχι ὅμως ΕΚΤΙΜΟΣ. Τό αἰσθάνομαι εἶναι ἄλλο, τό εἶμαι εἶναι ἄλλο. Κι ὅταν ἔλεγεν ὁ Πολύ Ἠγαπημένος "Ἐγώ καί ὁ ΠΑΤΗΡ ἔν ΕΣΜΕΝ" αὐτό πού λές ἐννοοῦσε. Δέν ἔλεγεν "ἘΓΩ ΕΙΜΑΙ ὁ ΠΑΤΗΡ ἔν ΕΣΜΕΝ". Ἐλεγεν καί ὁ ΠΑΤΗΡ μου μείζων μου ἐστί. Καί ὡς ΛΟΓΟΣ ἀκόμα, ἅπαξ καί εἶναι ἔκφρασις εἶναι περιορισμένος μέσα στό ΑΠΟΛΥΤΟΝ ΕΙΝΑΙ, ἔχει ὄντοθῆ (ὄντοποιηθῆ).

"Στῶμεν Καλῶς ἐν Κυρίῳ πάντοτε".